

Хаг – На суђењу бившем председнику Републике Српске Радовану Караџићу је сведок оптужбе, бивши припадник Унпрофора Ентони Банбери, тврдио да су се муслимани залагали за мултиетничку државу, што је Караџић негирао, истакавши да је њихов циљ био маргинализација Срба и да је то био њихов државни пројекат.

Караџић је предочио транскрипт са састанка Ејупа Ганића и Фрање Туђмана, 29. априла 1995, на коме је Ганић рекао Туђману да ће јачањем федерације српски ентитет бити маргинализован и затражио више наоружања, јер, како је рекао, „сада имамо генерацију коју би гурнули у рат, да ратују више”.

„То је доказ да је маргинализација Срба била државни пројекат”, нагласио је Караџић, а сведок је одговорио да не може да зна шта је Ганић мислио под речју „маргинализација” и да та реч има више значења.

Банбери је од априла 1994. до краја сукоба у БиХ најпре био официр за цивилне послове Унпрофора, а потом помоћник Јасушија Акашија, специјалног известиоца генералног секретара УН Бутроса Галија.

Банбери је данас помоћник генералног секретара Бан Ки Муна за подршку акцијама УН на терену.

Банбери је у својој изјави навео да су српске снаге држале становништво Сарајева као таоца, да су имали моћ над Унпрофором када је у питању било кретања хуманитарних конвоја у енклаве, пошто је Унпрофор морао с њима да преговара о пропуштању конвоја или о отварању аеродрома, а заузврат би Срби тражили уступке.

„Морали смо да дамо детаљне информације шта је у конвоју, колико камиона има, број

таблица и слично”, рекао је сведок и додао да је Унпрофор предлагао шта ће се конвојима у енклаве довозити, али да су Срби били ти који су одлучивали о томе.

Њихова порука нама била је „ви трпите ова ограничења, јер је босанска влада учинила нешто погрешно, ви утичите на њих и биће вам боље”, нагласио је Банбери.

Он тврди да је било протеривања на етничкој основи из Бјељине, Бањалуке и Санског Моста, те да протести Унпрофора и УНХЦР нису имали никаквог утицаја на српско руководство и да су се протеривања и после протеста настављала.

Банбери је рекао да је, пошто у марту 1995. политички процес није донео резултате, српско руководство схватило да политичким путем не могу да остваре своје циљеве и да треба да пређу на војна средства.

„То значи да је војно руководство имало доминантну улогу над цивилним руководством”, казао је сведок.

Танјуг